

ת"פ (תל אביב) 71891-10-21 - מדינת ישראל נ' יוסף פיצ'חדזה

ת"פ (תל-אביב-יפו) 71891-10-21 - מדינת ישראל נ' יוסף פיצ'חדזה ואח'שלום תל-אביב-יפו

ת"פ (תל-אביב-יפו) 71891-10-21

מדינת ישראל

נגד

1. יוסף פיצ'חדזה

2. גלמור תכשיטים בע"מ

ע"י ב"כ עו"ד אמיר ברכה ועו"ד חיים מזרחי

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו - יפו

[02.07.2024]

כבוד השופט עלאא מסארווה

גזר דין

טיוטת גזר הדין הייתה מוכנה עוד בישיבה הקודמת מיום 29.05.24, ואולם לא הוקראה לאחר שהתברר שחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות לא התקבלה והדין נדחה להיום. עובר לדיון התקבלה חוות דעת חיובית לגבי כשירותו של הנאשם לריצוי העונש בעבודות שירות.

כתב האישום והכרעת הדין

הנאשם הודה והורשע בעובדות כתב האישום המתוקן במסגרת הסדר טיעון בעבירות לפי סעיפים 220(1) ו- 220(5)

לפקודה מס הכנסה, וכן עבירות לפי סעיף 117(ב)(1) לחוק מע"מ, בנסיבות מחמירות, לצד עבירות לפי סעיף

117(ב)(3) לחוק מע"מ.

לפי כתב האישום המתוקן, הנאשם ביצע עשר עסקאות במכירת זהב במזומן, מבלי לרשום את העסקאות בספרי

החברה בבעלותו, ומבלי לדווח על כך לרשויות המס.

בהמשך להליך גישור, הגיעו הצדדים להסדר טיעון שעיקרו בתיקון בכתב האישום, לצד הסכמה של התביעה שתגביל עצמה לעונש בו 16 חודשי מאסר, כפוף להסרת המחדלים. עוד הוסכם על ענישה צופה פני עתיד וקנס לשיקול דעת

בית המשפט.

תמצית גזר הדין

מדובר במקרה קשה, הן במישור קביעת המתחם והן במישור השורה האחרונה של העונש. העבירות המיוחסות

לנאשם הן חמורות, סכום העבירות הוא גבוה, ומדובר בעבירות מסוג פשע, שהתבצעו על פני תקופה ולא באופן חד

פעמי, ולכן, ברגיל, הן מצדיקות קביעת מתחם שמתחיל, ברף התחתון במתחם, במאסר בפועל שירוצה מאחורי סורג

ובריח.

לדידי, אילו היה זה מקרה "פשוט" של העלמת מס לגבי הכנסה ומס ערך מוסף בסך של 2.7 מיליון ₪, היה מקום לקבוע מתחם שמתחיל במאסר בפועל ממש ולא במאסר שניתן לריצוי בעבודות שירות (ניתן להפנות לעשרות רבות של פסקי דין בהם המתחם במקרים כגון אלה מתחיל ממאסר בפועל ממש, למשל: עפ"ג (מחוזי מרכז) 11802-05-19 סוסתיאל ואח' נגד מדינת ישראל (2020), ע"פ (מחוזי ת"א) 2450-09-17 סוויד נגד מדינת ישראל (2018), עפ"ג 7401-06-21 (מחוזי ת"א) דוד לוי נגד מדינת ישראל (2021). אלא שבמקרה שלפני חברו מספר נתונים שהופכים את המקרה למורכב יותר מבחינת קביעת מתחם העונש. אמנה להלן נתונים אלה:

- החוב הפלילי (שהוסר במלואו), הוערך על ידי פקיד שומה בסך 1.1 מיליון שקלים, וזאת לאחר שהרווחים של הנאשם הוערכו על ידי פקיד השומה ב- 10% מסכום העבירות. ההגנה טענה כי מדובר בהערכה מופרזת, אך הנאשם, שהיה מעוניין להגיע להסכמה כדי להסיר את המחדל, נאלץ להסכים לעמדת פקיד השומה ולשלם את החוב הפלילי במלואו. הנאשם חתם על הסכם פשרה עם רשות המסים שנועד "לסיום סופי ומוחלט של כל המחלוקות בין הצדדים".
- הוסכם בין הצדדים, כחלק הסדר הטיעון, כתשתית עובדתית עליה יתבסס גזר הדין, כי הרווחים של הנאשם כתוצאה מביצוע העבירות עומד על "רווחים מאוד נמוכים".
- ואכן, מדובר במכירה של חומר גולמי (זהב) שערכו הכספי קשיח באופן יחסי, בבחינת תג קבוע כך שהפער בין מחיר הקניה שלו לבין מחיר המכירה הוא קטן בהשוואה לחומרים ולמוצרים אחרים.

אבהיר מיד. אני ער לפסיקת בית המשפט העליון הנכבד לפיה המבחן הקובע בעבירות מס הוא מבחן ההכנסה להבדיל ממבחן חבות המס או הרווח (ע"פ 5783/12 נסים גלם ואח' נגד מדינת ישראל (2014) (להלן: "גלם"). ואולם, כפי שהובהר ברע"פ 5877/22 אלקיס ואח' נגד מדינת ישראל (2022) הדברים מכוונים בהקשר זה, בעיקר, לעניין התגבשות יסודות העבירות בהיבט ההרשעה, בעוד לגבי הענישה התמונה היא מורכבת יותר, כפי שאפרט בהמשך. הנזק הישיר שנגרם לקופת המדינה (ואשר מתבטא בצמצומו, שלא לומר ביטולו, בהסרת מחדל מלאה) הוא מצומצם יותר, הלכה למעשה, ביחס לסכום העבירה. בעניינינו, אין מדובר בהערכה לגבי קיזוז רגיל הוצאות, אלא בחיוב הנובע ממכירה של נכס שערכו בעת הקניה מהווה אחוז גבוה מאוד ממחיר המכירה שלו. וכאשר מצרפים לכל אלה, הסכמתה העובדתית של התביעה, בשלב הצגת ההסדר, וכחלק ממנו, כי "הרווחים מהעבירות מאוד נמוכים", אני סבור שלא ניתן להתעלם כליל מנתון זה, בפרט בשלב קביעת גבולות מתחם העונש ההולם.

הצדדים שניהם, כל אחד על פי השקפתו, הפנו לגזר דינו של בית משפט זה בת"פ 64182-05-20 מדינת ישראל נגד יוסף בן שושן (2023) (להלן: "בן שושן"), שניתן על ידי כבוד השופטת מ' הרט-ריץ, ואשר ערעור על חומרת העונש בו נדחה לאחרונה על ידי כבוד בית המשפט המחוזי. בעניין בן שושן נקבע מתחם שמתחיל בשנת מאסר ועד שלושים חודשי מאסר. כפי שפורט בהמשך, השוואה בין עניינו של בן שושן לעניינינו מוביל למסקנה שעניינו של בן שושן חמור יותר מעניינינו, כך שהיה נכון, בכל מקרה, לקבוע מתחם מתון יותר בעניינינו. זאת בשים לב להיקף העבירות שם, התפרשותן על פני תקופה ארוכה, סכומי העבירות, סכום החוב הפלילי, ועוד.

מכאן המסקנה שהיה נכון לקבוע מתחם מעט יותר מתון בעניינינו. כל זאת, לפני שנלקחו בחשבון הנתונים המיוחדים של המקרה דנן כפי שצוינו לעיל, ולכן, מסקנתי היא שאפשר שמתחם העונש בעניינינו יתחיל במאסר של 9 חודשים (שיכול שירוצו בעבודות שירות).

בתוך המתחם, מלאכת קביעת העונש קלה יותר לשיטתי, באשר מדובר באדם שגילו מעל 70 שנים, נעדר כל עבר פלילי, דמות חיובית לכל הדעות, שהסיר את המחדל במלואו, הודה במיוחס לו, הודאה מלאה ובלתי מסויגת, ודי, בהקשר זה, אם אפנה לדברי הנאשם עצמו, ועדי האופי שהעידו לטובתו. כמו כן, יש להתחשב בחלוף הזמן המשמעותי, באשר מדובר בעבירות מלפני 7-8 שנים.

הממשק בין תיקון 113 לחוק העונשין לבין גזירת העונש בתוך טווח ענישה מוסכם בית המשפט המחוזי בתל אביב (כב' השופט ד' אמיר) בתפ"כ 18081-11-22 מדינת ישראל נגד אקסל-מד בע"מ ואח' (2023), סיכם את ההלכה בנושא זה כך:

"נקבע כי בגדר הבחינה, בית המשפט מוסמך לשקול מהו העונש הראוי בשים לב לשיקולי הענישה על פי תיקון 113 לחוק העונשין, לצד יתר השיקולים הרלבנטיים לסוגיית אימוצו של הסדר הטיעון. זאת לאור המדיניות המשפטית אשר הייתה נהוגה אף טרם כניסתו של תיקון 113 לחוק העונשין לתוקף, לפיה על בית המשפט לבחון את העונש המוסכם על פי הסדר הטיעון בהתאם לאמות המידה המקובלות. לצד זאת, בעת הבחינה, אין להתעלם מכך שהשיקולים שבבסיס אימוצו של הסדר טיעון אינם זהים בהכרח לאלה הנשקלים במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין, ובכללם ציפיית הנאשם כי הסדר הטיעון יאומץ (ראו גם ע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל (4.12.2013)). בראי המפורט לעיל, יבחנו העונשים המוסכמים לנאשמים במבחן האיזון ובשים לב לכללי ושיקולי הענישה שבתיקון 113 לחוק העונשין".

בעניינו, מדובר בהסדר טיעון, שהצדדים הסכימו בו לטווח ענישה.

כפי שאפרט בהמשך, מתחם העונש ההולם להתחשב בנסיבות ביצוע העבירה המיוחדות בתיק זה, עולה בקנה אחד עם הענישה המוסכמת. לכן בדעתי לאמץ את הסדר הטיעון ולגזור את עונשו של הנאשם בתוך הטווח המוסכם. נסיבות ביצוע העבירות

לחומרה, מדובר בעשר עסקאות. לקולא, עבירות שבוצעו בתקופה קצרה יחסית של מספר חודשים, ביחס לשנים הארוכות מאוד (מספר עשורים) בהן עסק הנאשם במכירת תכשיטים. עוד לציין לחומרה עצם הרשעתו של הנאשם בעבירות מס חמורות שנלוו אליהם אלמנטים של מרמה ותחבולה כיאה לעבירות לפי סעיף 220 לפקודת מס הכנסה, ועוד עבירות לפי חוק מע"מ שבוצעו בנסיבות מחמירות. מנגד, להבדיל ממקרים אחרים, חמורים יותר, אלמנט המרמה, כפי שבא לידי ביטוי בכתב האישום המתוקן, מסתכם בעצם העלמת ההכנסה ותשלום במזומן ללא העברות בנקאיות, אך ללא פעולות מיוחדות נוספות (כגון שימוש במסמכים מזויפים או הסוואת פעילות עסקית).

המשקל של העובדה המוסכמת שהנאשם השיג אך "רווחים מאוד נמוכים"

בבסיס גזירת הדין עומדים שלושה נתונים חשובים בהקשר של היקף העבירות:

1. הסכום המצטבר של העסקאות הלא מדווחות (סכום ההעלמה, על סך 2.7 מיליון ₪).

2. הסכום שנקבע על ידי פקידה השומה בחוב הפלילי (המחדל הפלילי על סך 1.1 מיליון ₪).

3. ההסכמה לפיה הנאשם השיג אך רווחים מאוד נמוכים כתוצאה מהעבירות.

תחילה, יש להדגיש כנקודת מוצא שטיעון התביעה לפיו הנתון החשוב ולרוב הקובע הוא סכום ההעלמה, הוא טיעון שמקובל עליו.

בעניין זה, הרחיב בית המשפט בעניין גלם, והסביר כי:

"המבחן הוא מבחן ההכנסה ואין מקום, בנסיבות מעין אלה, לערוך חישוב, כפי שהציע עו"ד וינרוט, ולהגיע לתוצאה חשבונית המשקפת את המס הסופי אותו היה על המערער לשלם. בדרך המוצעת על-ידי עו"ד וינרוט, יצטרכו "בתי המשפט להידרש לחישובים ולהשערות סבוכים לגבי היקף הכנסותיו והוצאותיו של העברין, אילו רק היה נוהג כאדם ישר..." (ע"פ 4980/07 כהן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.11.2010) בפסקה 35). סבורני, כי אין מקום לערוך חישובים מעין אלה, מה גם שלא הוצגו בפני בית משפט קמא נתונים, המאפשרים לקבוע את הרווח הנקי של המערער, לו "היה נוהג כאדם ישר". לפיכך, אינני סבור כי יש מקום להכנס לחישובים מורכבים, כדי להגיע לסכום הרווח שהפיק המערער, שרק הוא מחוייב במס הכנסה.

לעניינינו, די בכך שמדובר בהעלמת הכנסות בהיקפים גבוהים ביותר, ואין מקום לחישובים נוספים מעבר לכך. אוסיף, שלדעתי, הדברים שנאמרו בעניין גלם לעניין ההרשעה, יפים גם לשלב העונש וכי נתון זה אמור להיות נתון דומיננטי בקביעת מתחם העונש ההולם. אני מוכן לקבל איפוא כי הנתונים (2) ו-(3) לעיל הם בעלי חשיבות מדרגה שניה בהקשר קביעת היקף העבירות".

הפסיקה התייחסה בחשדנות מובנת לטיעון ההגנה, ובצדק לשיטתי. וכך נקבע בת"פ (כפר-סבא) 28015-07-15 מדינת ישראל נגד חג' יחיא (2017):

"לשון החוק, כמו גם עמדת הפסיקה, ברורה ובהירה ולפיה על בית המשפט להתחשב בהיקף העלמת הכנסות ולא בנזק הממשי שנגרם לקופת המדינה".

ועדיין, אין דין נאשם שביצע עבירות של השמטת הכנסה שמעצם טיבה וטבעה כרוכה ברווחים גבוהים ביחס להוצאות (כגון רווחים ממסלח יד ללא חומרי גלם), כדין נאשם שביצע עבירה של השמטה בה הרווח עומד על אחוזים זעומים, באשר ההכנסה הגבוהה איננה אלא גילום על מחירו של המוצר בתוספת רווח נמוך.

ואולם במקרה שלפנינו, קיימים נתונים מוסכמים (עובדות (2) ו-(3)), שמקלים על מלאכת קביעת הרווחים שהשיג הנאשם כפירות העבירות, ובהתאמה מידת הפגיעה בקופה הציבורית. כידוע, מידת הפגיעה בקופה הציבורית הינה פקטור שלא ניתן לבטל אותו בקביעת נסיבות ביצוע העבירות, ובהתאם- מתחם העונש ההולם.

ושוב, אין מדובר בנתון מכריע, אך מנגד אינני מקבל את טענת התביעה לפיה מדובר בנתון זניח או חסר משמעות. דברים ברוח זו נתמכים בפסיקה שניתנה על ידי בית המשפט המחוזי, להלן:

ע"פ (מחוזי ת"א) 43832-10-13 שאול נגד מדינת ישראל (2014):

"את הדגש שמה המדינה, כאמור, על גובה ההשמטה. באת-כוח המדינה חזרה וציינה בפנינו, כי מדובר בלמעלה מ-5 מיליון ₪, סכום גבוה במיוחד. סכומים נמוכים בהרבה ממנו זכו לענישה מחמירה מזו שהטיל בית-משפט קמא בעניינינו. מקובלת עלינו טענת התביעה באשר למשמעות

הסכום, ואנו מקבלים כי על-פניו מדובר בנסיבה מחמירה. אולם, צידה השני של המטבע בהקשר זה הוא, האם עדיין מדובר בחוב למס הכנסה בגובה הסכום שמדובר בו. במילים אחרות, על כמה עומד החוב נכון ליום מתן פסק הדין. כדי שלא נובן שלא כראוי אנו שבים ואומרים, כי גובה סכום ההשמטה הוא רכיב מרכזי ודומיננטי לעניין הענישה העומד על רגליו העצמאיות. דווקא משום כך, מן הראוי שבפני בית המשפט תהיינה עובדות מדוייקות עד לסוף הדרך".

לקביעות מסויגות פחות, אפנה ל: ע"פ (מחוזי ים) 10302-09-16 מזרחי ואח' נגד מדינת ישראל (2016):
"עם זאת, בבוא בית המשפט לקבוע את מתחם הענישה עליו לשקול, בין היתר, את הנזק הממשי לקופה הציבורית
כפי שהוכח במשפט. בעניין זה אנו מוצאים טעם בטיעוני ב"כ המערערים כי המשקל שניתן להרשעה הנוגעת
לחשבוניות הזרות בקביעת המתחם היה רב מדי והיה בו משום התעלמות מן ההכרה של פקיד השומה בהוצאות
שהוציאו המערערים בפועל לשם ניהול עסקם".
ולעפ"ג (מחוזי חיפה) 43320-05-16 מדינת ישראל נגד חסארמה (2016):
"ויובהר, אין בידינו לקבל את טענת המערערת לפיה העובדה שהמשיב הגיע להסדר עם פקיד השומה (הסדר העומד
על סך של 330,000 ₪) אינה מעידה בהכרח כי זהו סכום המס שהיה משולם לקופת המדינה אילו דיווח המשיב על
הכנסותיו כמחויב בחוק. על כך נשיב, משהגיעו הנישום (המשיב) ופקיד השומה להסדר בדבר סכום המס ודרך
תשלומו, יהיו טעמיו של פקיד השומה להסכמתו לאותו הסדר אשר יהיו, הסדר מס זה הוא העומד בפנינו בכל הנוגע
לשאלה מהו היקפו של המחדל, וכפועל יוצא מכך - האם מחדל זה אכן הוסר.
נעיר כאן פעם נוספת, המשיב שילם את סכום חובו במס (330,000 ש"ח) במלואו ולמעשה הקטין את הנזק
הקונקרטי שגרם, כך שבסופו של יום לא נגרם נזק כספי לאוצר המדינה. אנו סבורים כפי שיובהר להלן כי הסרת
המחדל במלואו אינה דבר של מה בכך".
לנוכח הפערים בין סכום ההעלמה, לבין החוב הפלילי, וההסכמה שהנאשם השיג "אך רווחים מאוד נמוכים", אני סבור
שיש בנתון זה, לצד ההבנה שהנאשם דיווח כדין על הכנסותיו האחרות, כדי להוריד את הרף התחתון במתחם, ביחס
למקרים הרגילים", משנת מאסר לתשעה חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שירות.
אשר לערכים המוגנים בבסיס העבירות, אציין שמדובר בעבירות כלכליות, בניסיון להשיג רווחים קלים על חשבון
הציבור, המעשים פגעו וגרעו מקופת הציבור סכומי כסף משמעותיים. מעבר לפגיעה בקופה הציבורית, עבירות מסוג
זה פוגעות גם בעיקרון השוויון הנשיאה בנטל המס ובחשיבות שימור מנגנון הדיווחים הנכונים לרשויות המס, בשים לב
לשיטת המיסוי בישראל ואשר מבוסס על אמון בנישומים ועל דיווחיהם העצמיים.
מדיניות הענישה
בעניין בן שושן הנ"ל, הורשע הנאשם שם, רופא במקצועו שניהל מרפאת פרטית בביתו, בביצוע עבירות רבות לפי
סעיף 220 לפקודה וכן ריבוי עבירות לפי חוק מע"מ, במשך תקופה של כשבע שנים. סכום ההשמטה (מס הכנסה
ומע"מ) עומד על כ- 3 מיליון ₪, תוך הגשת דו"חות כוזבים. סכום המחדל הפלילי בו חויב הנאשם שם עמד על כ- 1.5
מיליון ₪. לאחר סקירה מקיפה של ענישה שנסיבות דומות, בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין
12-30 חודשי מאסר בפועל. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי נדחה.
בע"פ 7760/18 מזרחי נגד מדינת ישראל (2019), ביחס לאישום השני בכתב האישום שם, שעסק בעבירות דומות לפי
סעיף 220 לפקודה וסעיף 117(ב) לחוק מע"מ לגבי סכום הכנסות בשווי 2.6 מיליון ₪, נקבע כי מתחם העונש ההולם
נע בין 12-36 חודשי מאסר.

עפ"ג (מחוזי ת"א) 22209-07-22 מדינת ישראל נגד וקסבום (2023), נדון עניינה של נאשמת בהשמטת הכנסות בסכום שאינו נופל מ- 5,221,753 ₪, לפי סעיף 220 לפקודה, עבירות שבוצעו במשך עשר שנים "באורח שיטתי". נקבע בבית משפט השלום, מתחם עונש שבין 12-36. בהמלצת בית המשפט המחוזי, חזרו שני הצדדים מערעורים שהוגשו, תוך שבית המשפט ציין כי הייתה הצדקה להחמרה ברף התחתון במתחם, אך לאור החמרה במצבה הרפואי של המשיבה, נותר העונש על כנו.

עפ"ג (מחוזי מרכז) 54769-09-20 פרקליטות מיסוי וכלכלה נגד ארביב (2021), נדון עניינו של נאשם בריבוי עבירות לפי סעיף 220 לפקודה, וזאת ביחס להשמטה של כ- 1.8 מיליון ₪. נקבע בבית משפט השלום שהרף התחתון במתחם עומד על 10 חודשים. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורי שני הצדדים וקבע כי גם אם היה מקבל את טענת התביעה לפי סכום ההשמטה עומד על 2.6 מיליון ₪ חלף 1.8 מיליון כקביעת בית המשפט קמא, לא היה מקום להתערב בעונש.

עפ"ג (מחוזי ת"א) 65189-08-22 חשואל נגד מדינת ישראל (2022), נדון עונשו של מי שהורשע בריבוי עבירות לפי סעיף 220 לפקודה, לפי סכום השמטה בסך 1,780,000 ₪ שבוצעו על פני תקופה של כשבע שנים. בבית משפט השלום נקבע מתחם בין 9-24 חודשי מאסר. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי נדחה.

מיקום העונש בתוך טווח העונש המוסכם

כפי שצוין לעיל, חברו בעניינו של הנאשם שיקולים רבים מאוד, אשר לשיטתי מצדיקים הצבת עונשו על הרף התחתון שבמתחם.

בראש ובראשונה, התרשמותי שהתנהלותו של הנאשם בתיק זה איננה מאפיינת את אורחותיו. כפי שהעידו העידו עד האופי, הנאשם הוא אדם נורמטיבי לחלוטין, דמות מיטיבה לסביבתו, שהמעמד שלו כנאשם בפלילים זר לו לחלוטין. שמעתי מהנאשם עצמו כיצד חווה את ההליך המשפטי, דברים אשר תואמים את עדותה המרגשת של אשתו. בין השיקולים בתוך המתחם, הנזקים שנגרמו לנאשם כתוצאה מההליך המשפטי. שמעתי על קשייו של הנאשם שמתנהל מזה שנים ארוכות בצל הליך פלילי, ותחת עננה של ענישה שמרחפת מעל ראשו, מזה מספר שנים, בכל ימיו ולילותיו. בהקשר זה, נמסר שהנאשם נפגע מבחינה בריאותית.

מדובר באדם בן 70 שנים, מושגל קוצב לב, שמצבו הרפואי מצוי בהידרדרות, לטענתו בצל חרדה מההליך המשפטי בו אינו מורגל (הוגשו מסמכים רפואיים רבים).

כאן המקום להביא מדבריו של הנאשם לעונש:

"אני מתחרט על מה שעשיתי, אני טעיתי ומודה בטעות שלי. אני בעל משפחה, יש לי ילדים, נכדים, אישה טובה. אני בן אדם חולה, יש לי בעיות בלב, אני בן 70.5. עברתי הרבה בחיים ולא ציפיתי להגיע למצב כזה שאני בבית המשפט אני מצטער מאוד מאוד, אני מצטער על זה שהגעתי למקום שאני יושב כנאשם. עשיתי טעות, אני מודה ובגלל זה הגענו להסכם שכל מה שהתבקשתי לשלם שילמתי ולמה? כי זאת הטעות שלי והעבירה שלי. אני מבקש מכבוד השופט שיתחשב בי בתור אדם שלעולם לא עשיתי עבירה, לא הייתי בבית משפט מעולם ולא ידעתי איך מגיעים לכאן. אני לא מחפש ולא חיפשתי צרות וחלילה לא ציפיתי להיכנס לבית סוהר. עשיתי טעות אני מודה בזה ואני מתחרט על זה ואנא ממך, תתחשב בי".

נתון חשוב הוא שהנאשם הסיר את המחדל במלואו, בכך העניק להודאתו וחרטתו מימד מעשי, לצד צמצום הנזק שגרמו מעשיו.

הנאשם הודה במיוחס לו, הודאה מלאה ובלתי מסויגת, ודי, כפי שעולה מדברי הנאשם ועדי האופי שהעידו לטובתו. הודאתו של הנאשם לא באה בשלב מוקדם, ואולם, הודאתו ניתנה במסגרת כתב אישום מתוקן, על המשתמע מכך. הנאשם ביקש לקיים הליך גישור והביע נכונות להודות עוד בשלבים המוקדמים של ההליך, אך הסדר הטיעון השתכלל בעתו לאחר שהתנאים הבשילו לכך.

כמו כן, יש להתחשב בחלופי הזמן המשמעותי, באשר מדובר בעבירות מלפני 7-8 שנים. התביעה הציגה טעמים טובים לחלופי הזמן, לפחות בחלקו. ועדיין, לחלופי הזמן מימד אובייקטיבי, ללא קשר לשאלת זהות האשמים והגורמים לו. העבירות בוצעו בשנים 2016-2017, ועל אף שהתגלו דרך אגב, במהלך חקירת פרשה אחרת, ועל אף כריכת התיקים, וההמתנה עם ההעמדה לדין בתיק זה לסיום החקירה בפרשה האחרת, וההליכים המשפטיים הרלוונטיים, חלפו שנים רבות, והתוצאה היא שהנאשם נותן הדין היום, באמצע שנת 2024, בגין עבירות שבוצעו מספר שנים טובות לפני כן. עוד לציין שלא התרשמתי שהנאשם נקט בגישה "דחיינית" חריגה ביחס.

לבסוף, אין צורך לומר שהנאשם נעדר עבר פלילי, שלמד את לקחו, הפנים את הפסול במעשיו, ויש להניח שהסיכוי שיחזור לבצע עבירות בעתיד, הוא נמוך. ניכר שההליך המשפטי הרתיע את הנאשם, ונתן בו את אותותיו. המסקנה היא שמשקולת כבדה של שיקולים מטה את מחוגת הענישה לעבר תחתית מתחם העונש. מתחם הקנס

בעניין זה, יש לקחת בחשבון שמדובר בעבירה כלכלית מובהקת ומכאן שענישה כלכלית מתחייבת בנסיבות. לאור היקף העבירות, והשיקולים לחומרה השונים עליהם עמדתי בהרחבה לעיל, ומנגד השיקולים לקולא, ובפרט מצבו האישי-בריאותי-כלכלי של הנאשם, מצאתי להעמיד את המתחם על בין 20,000-50,000 ₪. לאור המקבץ האמור, ולאחר שנתתי דעתי לתיקון 113 לחוק העונשין ולטיעוני הצדדים, החלטתי לגזור על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 9 חודשי מאסר אשר ירוצו בעבודות שירות לפי חוות דעתו של הממונה מיום 07.07.24, עבודות השירות תבוצענה בבית החולים שיבא ותחלנה ביום 11.08.24. זאת לפי 6.5 שעות יומיות ובהתאם למגבלות שצוינו בחוות הדעת. הנאשם יתייצב במועד זה עד השעה 8:00 בפני הממונה. והכל בהתאם למפורט בחוות הדעת של הממונה.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים מהיום, שלא יעבור עבירות מסוג פשע לפי פקודת מס הכנסה.

ג. קנס בסך 20,000 ₪ או 3 חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 4 תשלומים שווים, חודשיים ורצופים החל מיום 1.8.24 ובהמשך בכל חודש לאחריו.

ניתן יהיה לשלם את הקנס כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

· בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il

· מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון *****-***

· במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

ניתן צו כללי למוצגים. המוצגים יחולטו/יושמדו/יושבו לבעליהם על פי החלטת קצין משטרה.

הכספים שהופקדו עבור הנאשמים בתיקים הקשורים יועברו לצורך תשלום הקנס שנפסק בגזר דין זה, וככל שתיוותר יתרה היא תושב לידי המפקיד, בכפוף לכל עיקול או למגבלה אחרת על פי דין.

המזכירות תעביר העתק לממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור לבית משפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ו סיוון תשפ"ד, 02 יולי 2024, במעמד הצדדים.